

Autor: Jan Procházka

Že se Američané v českém rybníčku chovají jako na dobytém území, jsme si zvykli. Je to se vzpomínkou na vylodění v Normandii a následný pochod Evropou i pochopitelné.

Ani se nepozastavujeme nad tím, jak nás pochlastávající nájezdníci v centru Prahy s naprostou koloniální samozřejmostí oslovují na ulici anglicky a ptají se, „kde je tu bar s českýma holkama“, přičemž očekávají odpověď v obecném erasmáckém pidginu. Ani nás už nepřekvapuje, že naše děti povinně maturující z angličtiny šprtají otázky typu *British royal family* nebo *Political system in the US*. Jazyk našich vládců je totiž vyučován zároveň jako *target culture*, zavedeníhodný, žádoucí a kýžený ideál, a to přestože největší počet mluvčích angličtiny již dávno není v Británii, ale v Indii (na třetím a čtvrtém místě po USA pak v Pákistánu a Nigérii).

Už jen čekám, kdy bude coby nový státní svátek zaveden *Black Friday*.

Lze říci, že v případě většiny obyvatelstva již devótnost vůči našim novým pánům nabyla formy melanéských kultů cargo.

Jako domorodci z Šalomounových ostrovů a Fidži s rákosovým modelem letadla, ratanovým satelitním systémem a kokosáky na hlavě očekávali přilet magicky přivolaných letadel plných konzerv, nástrojů a antimalarik, tak se i obyvatelé malých států střední Evropy domnívají, že rituálním napodobováním anglosaských názorů, obřadným opakováním zaklínadel o jakýchsi hodnotách, zaváděním kvót na transgendery, pořádáním pochodů gejšů, napodobováním anglosaského státního zřízení a zaváděním atrap anglosaských institucí (např. parlamentarismu) nás jednou provždy zaplaví hamburgery, elektromobily, zábavní průmysl, plné ledničky, elektrárny a infrastruktura, všemi těmito rituálními úkony odkudsi přivolány. Nejspíš ze světa duchů, jak smýšlejí o původu carga dodnes Papuánci, možná z nějakých mytických ostrovů blaženosti za západním obzorem, které kdysi hledala výprava sv. Brendana, a které v jistém slova smyslu našel Kryštof Kolumbus.

Zřejmě čím silnější výroky na adresu tradičních nepřátel Spojených států, Francie a Británie, čím halasnější deklarace „těch evropskejšch hodnot“, tím účinněji zažehnáváme, že by se snad mediálně vyvolávaný přízrak konzumního ráje rozplynul a nevrátil.

Připadám si jako náčelník Huronů od Velkých jezer, jehož kmen utekl a přidal se k Francouzům výměnou za korálky, ohnivou vodu a deky nakažené neštovicemi.

Dobře, zkusme provést myšlenkový experiment, dejme tomu, že ano. Dejme tomu, že každý školou povinný záček již od kolébky plynně hovoří jazykem našich pánů zpoza Velké louže, že máme na návsi třikrát do roka přehlídku gejú, v čele státu černošku žijící v polyamorním registrovaném partnerství s deseti dalšími lidmi, všechny staré konzervy již vymřely, dezinformační weby jsou bezpečně povypínány a nikdo je nečte, dejme tomu, že vítězství dobra nad zlem bylo dovršeno a Šafr s Jandourkem tvoří vedle bratrů Čapkových a Egona Kische povinnou četbu ve školních čítankách.

Jen ta inflace stále dosahuje 20% a ten blahobyt ne a ne se tu usadit, rozvalit, natož zvěčnit ... Kdo zná mentalitu lidu obecného, ví, že v tuto chvíli nastane fáze „hledání viníka“. Podobně jako inkvizice ve Španělsku kdysi vyhledávala Židy, kteří se nechali pokřtít jen naoko a dál zůstávali svým smýšlením tajně Židy, jako pověřčiví piráti uvízlí v koňských šířkách museli mezi sebou najít toho, kdo je „prokletý“ a kvůli němuž Bůh celou posádku trestá žízni a kurdějemi, tak bude třeba hledat a najít agenty Kremlu, kteří svým zlovolným smýšlením schválně způsobují, že cargo ne a ne se zjevit.

Pochybuji, že lid s přicházející ekonomickou krizí nějak „prozře“ a nazná, že magické obřady, kterými naši nejvyšší zastupitelé pro styk s božstvy za Velkou vodou přivolávají do českého rybníčku cargo, ropu a plyn, jsou v principu iracionální. Ne, asi jen použili špatné zaklínací formule, nebo někde při provádění obřadu udělali formální chybu.

Kultické desky české popularity.

Nemyslím si, že je realistické očekávat příchod populismu Orbánova typu, který by byl schopen aspoň zajistit existenci střední třídy. Troufám si předvídat, že tomu bude přesně naopak. Jakmile se zjistí, že není obilí, není stavební materiál, není šrot, není koks, není ruda, není plyn ani ropa, tím pádem nejsou hnojiva, není siláž, nejsou potraviny ani zboží v obchodech, mejnstrým se naopak zakope ve svých pozicích. Nepřijde žádné prozření, že se tady možná dělalo něco špatně. Ne, jen přijde ještě silnější rituální zaklínání doprovázené výhrůžkami a hony na kouzelníky zpoza prokurátorské a mediální Maginotovy linie. Obávám se, že nepřijde žádný populismus. Přijde ježovština.

Ona ta superiorita Západu ve skutečnosti nevzešla z nějakých „hodnot“, objevených na katedrách *sociální ekologie* a *gender studies* sotva před třiceti lety. Superiorita Západu vzešla z jeho geografie v kombinaci se specifickou mentalitou 19. věku.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Vzešla mimo jiné průmyslové revoluce, dravosti, manuální práce (včetně té dětské), podnikavosti, důrazu na vojenskou službu, smyslu pro hierarchii a službu obecně, schopnosti sebeobětování, neotřesitelné a zcela nereflektované víry ve vlastní civilizační nadřazenost, materiální a zbrojní převahy způsobené vědotechnickými objevy, které byly ovšem dány vývojem západní filosofie a matematiky zhruba od Galilea a Descarta, z jeho bezohlednosti a ziskuchtivosti v kombinaci s inovativním kreativním myšlením a vlastenectvím. Symbolem toho všeho dohromady byli řekněme belgický král Leopold II. nebo Cecil Rhodes.

A geografie dala Západu do vínku síť splavných řek v kombinaci se zásobami železných rud, černého uhlí a volný přístup k oceánu.

Anglosaský blahobyt u nás nikdy nezdomácní tím, že se k jádrovým oblastem anglosaského světa přidáme jako jejich pětadvacátá nebo šestadvacátá periferie. Strávil jsem na Západě dostatek času, abych pochopil, že my jsme pro západáky prostě indiáni, kanonenfutr, skládka a montovna. Proč si to malé národy střední Evropy tak málo uvědomují?